

сочна зеленина. Тогава започва другъ животъ. Не както миналата есенъ, а стрѣвно се нахвърля гжсеницата върху прѣснитъ листа. Може неудоволствието презъ настѣпващата зима да попрѣчи за малко време на желанието ѝ да яде. Или трѣбваше гжсеницата наистина да знае, че тя прекарва зимата по-добре, когато натрупа много тлъстина.

Но презъ пролѣтѣта гжсеницата за нищо друго не мисли, освенъ за ядене. И тя яде съ всички сили.

Зелената гжсеница почва сериозно своята работа. Колко хубавъ вкусъ има младиятъ нѣженъ листъ! Какъ пѣкъ лесно може да се достигне! Ако не бѣха многото неприятели, наистина животътъ не би билъ така лошъ.

Неприятели? Че кому е потрѣбало това малко животинче, което никому никакво зло не е сторило? Много, твърде много животни има, които могатъ да превърнатъ райския животъ на гжсеницата въ цѣлъ адъ: такива сж таралежитѣ, змиитѣ, гущеритѣ и безкрайното царство на птицитѣ. И човѣкъ не липсва въ полето на борбата. Той не е възхитенъ отъ това, че гжсеницата яде листата на храсталацитѣ. Съ лепило, огънь и смола той ги преследва и желае да запази растенията. Като че ли тѣ сами не могатъ да се бранятъ. Растенията изпращатъ една особена плесень въ борбата срещу зеления, ненаситенъ неприятель. Споритѣ на плесеньта се разпрѣскватъ на всѣкъде преди да заседнатъ кжде да е. И ако при движението улучатъ такава една зелена гжсеница, тѣ проникватъ въ мекото ѝ тѣло и се разпространяватъ въ него. Тамъ намиратъ хубава храна и се развиватъ много добре.

Но и опасни неприятели дебнатъ гжсеницата. Тихо и спокойно тя се движи по листата. Тритѣ